

POZOR SOUTĚŽ!!!

Chcete se zúčastnit soutěže o
zajímavé ceny? Neváhejte!

ČTĚTE NA STRANĚ 12

JAN PALACH

Jak jsme si na Mělníku připomínali
památku nejslavnějšího absolventa
naší školy?

ČTĚTE NA STRANĚ 7

Tajemství Cookova ostrova**2**

ilustrace: Aneta Martinčová, VIII

Aneta Martinčová, VIII

Uprchlíci našima očima

Dnešním světem otřásá spousta témat. Uprchlíká krize, Islámský stát a spousta dalších. Naše redakce se rozhodla některá z nich řešit. Podívali jsme se hned na první dvě.

Uprchlíká krize je aktuálním tématem několika posledních měsíců. Uprchlíci proudí do Evropy ze Sýrie a několika dalších států. Kde a zda je vůbec ubytovat či zda jim poskytnout finanční podporu, jsou otázky, které si kladou nejen politici, ale i obyčejní lidé. Proto jsme se rozhodli na tohle zeptat nejen našich studentů, ale i jejich rodičů. Naši anketu zodpovědělo devět rodičů a čtyřicet šest studentů.

33% rodičů je pro ubytování uprchlíků v naší zemi. Když jsme se zeptali na důvod jejich odpovědi, nejzajímavější zněla takto: „Vzala jsem si muslima za manžela.“ Zároveň jsme se zeptali, kde by uprchlíci měli být ubytováni a zda by jim měla být poskytnuta finanční

podpora. Nejčastější odpovědi byly, že uprchlíci mají být ubytováni kdekoli, ovšem finanční podporu by dostávat neměli.

Dalších 67% rodičů odpovědělo, že je proti ubytování uprchlíků. I v této skupině jsem si pročetla odpovědi. Nejvíce mě zaujala tato: „Jsem proti přijetí většiny množství. Neměli by tu co dělat. Neumí jazyk, nezačlení se do společnosti. Nevidím, jak by pro nás byli užiteční.“

U studentů to bylo podobné jako u rodičů - 38% procent studentů je pro přijetí uprchlíků.

„Obávám se, že tato problematika je nad rámec krátkého dotazníku, vysvětlit všechny důvody by moc hodně dlouho. Stručně - myslím si, že pokud je v nějaké zemi válka, je to velice náročné, někteří zapomínají, jak těžké je žít v takovém prostředí. Myslím si, že přijímat všechny

není řešení, ale nechat je napospas válce je nehumánní, kruté a čisté ignoranství. Strach by neměl být naším hlavním rádcem. Čtlo by to uspořádat například krátké pohovory, na základě kterých by se zjišťovala ochota dotyčných se adaptovat a resocializovat. Chápu ale, že při takových počtech tohle není úplně reálné. Řešení této situace tedy neznám (hlavně se tím tak moc nezabývám), přesto ale věřím, že existuje a dá se vymyslet, např. nějaké plošnější testování.“

„Je to naše morální a zároveň právní povinnost. Ti lidé potřebují pomoc a my jim můžeme pomoci, stejně jako nám pomohly jiné státy, když jsme to potřebovali. Navíc sami uprchlíci mohou být velkým přínosem naší společnosti a ekonomice.“

Dalších 62% je rozhodně proti. „Nedodržují naše pravidla. Máme jinou kulturu a ta jejich zde nemá co dělat. My musíme dodržovat jejich zákony v jejich zemích, tudíž by měli dodržovat ty naše tady.“ „Nemyslím si, že jsou schopni

žít v souladu s naší kulturou, zvyky, pravidly a že jejich nepřizpůsobivost může vést k ohrožení nás, občanů ČR...a přece nemůžeme být hodní na cizince na úkor nás.“ „Jejich potenciální přínos pro společnost je menší než jejich hrozba a potíže a výdaje s nimi spojené. Také se obávám toho, že budou mít problémy s evropskými ženami - jejich chováním a postavením.“

Dále jsme se zajímali o názor na hrozby Islámského státu. 44,4% rodičů hrozby IS znepokojují.

22,2% rodičům jsou tyto prosby jednoduše řečeno "fuk" a zbylých 33,4% rodičů tyto hrozby děsí. U studentů to bylo podobné. 43,5% hrozby znepokojují, 24,4% hrozby trochu znepokojují, 23,2% jsou hrozby fuk a 8,8% hrozby děsí.

Lucie Klučínová III.A, Jan Kalina VII

Miláček

foto: www.topzine.cz

Na začátku tohoto roku se studentům našeho gymnázia ve spolupráci s MEKUC Mělník naskytla příležitost navštívit představení Městského divadla Kladno – *Miláček*.

Skandální román s originálním názvem *Bel Ami* od francouzského realistického autora Guye De Maupassanta vyvolal v době svého vydání v celé zemi obrovský rozruch. Nadčasové dílo zachycuje příběh mladého George Duroye při cestě na vrchol společenského žebříčku, který postupně zdolával využíváním vlivných naivních žen.

Dramatizaci a samotnou režii si

vzal na starost Daniel Špinar. Jeho pojetí *Miláčka* bylo vcelku klasické, neočekávejte žádnou velkou modernizaci ani dějové zvraty, pokud jste knihu četli. Avšak za mě je toto rozhodně plus.

Dalším kladem jsou určitě skvělí herci. V *Miláčkově* se setkáme například s Alenou Štréblovou, které role Madeline Forestiérové sedla výborně, s Lenkou Zahradnickou, které role zamilované Clotildy sedla už o něco méně, či s mladým Miloslavem Königem. Poslední zmíněný ve hře přímo exceloval v roli samotného *Miláčka*. Postavě vdechl život s neuvěřitelnou lehkostí a dodal mu takové kouzlo, že i některé ženy v hledišti jistě napadalo, jaké by to asi bylo v kůži jeho milenek. Přesvědčivě dokázal ztvárnit jak neodolatelného milovníka, tak bezcitného příživníka, a není se čemu divit, za svůj výkon byl dokonce nominován na Cenu Thálie 2013.

Kostýmy a kulisy byly další věci, které si můžete s klidem

foto: divadlokladno.cz

zařadit mezi výborně zvládnuté. Na jevišti se to hemžilo dobovými kostýmy, které herci s chutí během představení obměňovali. Jednoduché, vkusné a vhodné. I jeviště místního kulturního domu se v den představení proměnilo k nepoznání, avšak stále si

zachovalo tvář menšího městského divadla, která tak přispěla k uvolněné atmosféře.

Vcelku jinak povedené hře ale musím vytknout nesnesitelnou "ukřičenost" herců v některých pasážích. Nejsem si zcela jistá, zdali to byl záměr režiséra, anebo jsem jen já měla pocit, že chvílemi vyletím ze sedadla. Zvláště pak, když byla na scéně Eva Salzmannová v roli Virginie Walterové, se neutuchající sténání a nařikání stávalo nesnesitelným.

Na závěr ale musím podotknout, že režisér se s tímto oříškem popral se ctí. *Miláček* byl přesně to, co očekáváte od výborné divadelní hry. Skvělí herci i scénář, vtip, kouzlo a především velmi příjemná podívaná. Chcete-li se nechat okouzlit *Miláčkem*, nenechte si toto představení ujít.

autor článku:
KAROLÍNA KUBŮ
třída VIII

Ten Sing

foto: Kapela tensingu Mělník (u kytary Viktor, bývalý student GJP)

Všimli jste si skupiny lidí se žlutými tričky na vánočním koncertě? To byli (nejen) studenti našeho gymplu, kteří jsou členy skupiny Ten Sing Mělník. A co že je to tedy ten Ten Sing? Je to volnočasová hudební aktivita pro mladé ve věku zhruba od 12 do 26 let a je otevřena každému mladému člověku!

Název pochází z norského "tenåringer synger" – nebo, chcete-li, anglického "teenagers' singing", což znamená zpívání náctiletých. Z Norska také pochází samotná idea tensingu. Zjednodušeně můžeme říci, že Ten Sing je

pěvecký sbor doprovázený kapelou a dalšími workshopy, jako jsou třeba tanec, drama nebo minichoir. Členové tensingu se schází pravidelně po celý školní rok a společně se podílí na rozvoji nejen jednotlivých členů, ale i skupiny jako celku, a to prostřednictvím nácviku společného koncertního programu. Jedná se o neprofesionální uskupení, kde nejsou nutné žádné vstupní talentové zkoušky, naopak se snaží poskytnout prostor pro seberealizaci a možnost vyzkoušet si, co koho láká. Ať už je to zpěv, kapela nebo jakýkoli druh umění.

Ten Sing je jedním z mnoha programů organizace YMCA, což je zkratka anglického Young Men's Christian Association, v překladu křesťanské sdružení mladých lidí. Ten Sing je tedy postaven na křesťanských základech, ale víra rozhodně není podmínkou pro chození na tensingové zkoušky. YMCA také zajišťuje mnohé tensingové akce, které se pravidelně pořádají během celého roku. Patří k nim například tensingový festival,

foto: Ten Sing Mělník na tensingovém festivalu 2015 v Praze

tensingový tábor nebo Gospel night (v Krnově a v Praze). Konkrétně mělnický Ten Sing každoročně pořádá Půlnoční (24. 12. od 23:00) a závěrečný koncert, který je vždy koncem června. Každý závěrečný koncert má své téma, minulý rok to bylo Španělsko (proto ta žlutá trička!), a tensingáři zde předvádějí vše, co za celý školní/tensingový rok nacvičili.

A pokud někoho baví zpívat, tancovat, umí na nějaký hudební nástroj a chce třeba poznat nové lidi a posunout se v životě o kousek dál, pak je srdečně zván na naše zkoušky, které jsou každý pátek od 14:30 do 16:45 v Husově domě

v Krombholcově ulici. Mělnický Ten Sing hledá nové členy a těší se, že se na gymplu najdou kreativní duše, které se nebudou bát přijít a zkusit něco nového!

Více informací lze nalézt na Facebooku: Ten Sing Mělník nebo na webových stránkách tensing.melnicek.cz. Tak kdo se v pátek ukáže? :-)

autor článku:
BARBORA VLASÁKOVÁ
třída VII

autor článku:
MARIANA TAUCHMANOVÁ
třída VII

Badmintonový turnaj

V pondělí 18. 1. se konal, jak již je tradicí, badmintonový turnaj, který zaštiťovala paní profesorka Sekulová se svojí třídou 3.A.

Všichni hráči se sešli před osmou hodinou v „Biosce“, převlékli se do pohodlného, výherního oblečení a začalo se s rozehrávkami. Když už byla většina hráčů rozehrátá, utkání mohla začít. Nejdříve však badmintonisti pečlivě studovali tabulky zápasů, aby zjistili, v jak silné skupině hrají. Spoluhráči tak mohli zapracovat i na taktice, kterou použijí. U mě osobně byla největší taktika trefit se do košíčku a doběhnout všechny rány, které mně a mé badmintonové partnerce byly uštědřeny.

Celý turnaj začal a hráči do něj vešli s velkým odhodláním a ambicemi. Při prvních odehraných míčkách se protihráči teprve ofukávali a zjišťovali, kde je největší slabina protivníka. Když konečně soupeř odhalil své nedostatky, mohla začít

foto: <http://1url.cz/DtL98>

nekompromisní badmintonová smršť. Některé dvojice byly silně ve výhodě oproti ostatním, a to jedním nepatrným faktem, hrají badminton závodně. A upřímně, hrát s takovými

soupeři je opravdu zážitek, sotva se nadechnete a rozkukáte, dají vám hned sedm bodů jen tak z fleku.

Z každé hrající skupiny postupovalo pět nejlepších dvojic do dalších užších

utkání. První dvojice v tabulkách postupovaly do velkého finále a mohly se tak zapojit do vysněného boje o prvenství v turnaji. Není divu, že se do bojů o medaile zapojili hráči, kteří badminton hrají často a závodně. Proto se nelze divit, že se bylo na co koukat. S obdivem jsem sledovala vychytralé údery, obratné pohyby a úspěšné útoky. Samotné finále bylo velice napínavé a všichni, kteří zůstali, až do samotného konce mi to jistě potvrdí. Adam a Bert Behnerovi potrápili vítěze celého turnaje Evu Hejdukovou a Jonáše Jandu. A jak řekla badmintonová mistryně školy: „Nakonec jsme vyhráli po velkém boji s Behnerovcema.“

Celý turnaj hodnotím jako zdařilý a opravdu se těším na další ročník a doufám, že jsem od našich nejlepších badmintonistů okoukala co nejvíce a příští rok se snad také objevím na předních místech tabulek...

Lucie Čelíková

Gaudeamus

foto: <http://1url.cz/XtL4E>

V úterý 26. ledna a ve středu 27. se v Praze uskutečnil již devátý ročník Gaudeamu - veletrhu vysokých škol a celoživotního vzdělávání.

Já spolu s dalšími studenty jsem se tam vydala, abych se porozhlédla, kam jít po gymnáziu. Veletrh začínal v osm hodin, v tu dobu nebyly ani žádné fronty a celkově tam

bylo málo lidí. Mně tato doba plně vyhovovala, protože jsem si mohla promluvit se zástupci vysokých škol opravdu detailně a dlouho, což později nebylo kvůli velkému množství lidí možné.

Později se hala pražského letňanského výstaviště opravdu naplnila, místy nebylo k hnutí, takže pro příští rok doporučuji

si přivstat, protože možnost promluvit si se studenty daného oboru a zeptat se na to, co vás opravdu zajímá, může být nedocenitelná.

Všechny školy připravily zajímavý program, ty větší, jako například ČVUT, Karlova univerzita nebo třeba Univerzita obrany, i zajímavé přednášky. Co je ale nejdůležitější, každá škola vyslala zástupce z řad studentů, kteří poskytovali informace, ale i své osobní zkušenosti všem zájemcům.

Každý návštěvník veletrhu získal katalog vystavovatelů, malou drobnost (třeba klíčenku s maskotem Gaudeamu) a hlavně skvělou možnost opravdu se seznámit se všemi vysokými školami.

Důležitou součástí veletrhu je i poradenské centrum, kde si můžete zdarma vyplnit test, na jaký obor se hodíte, což může být velmi užitečné zvláště pro ty, kteří netuší, co by je mohlo bavit a zároveň uživit.

Zajímavé jsou i některé statistické údaje o tomto veletrhu, pocházející z

registrací návštěvníků, jež probíhaly před veletrhem. 53 % registrovaných návštěvníků tvořili studenti gymnázií, střední odborné školy "získaly" jen 47 %. Přes 61 % byli studenti IV. ročníků, tedy maturanti, třetáci (a mladší) tvořili jen necelých 39 %.

Možná někoho překvapí, že mezi šest nejžádanějších studijních oborů patří humanitní obory: práva, učitelství, ekonomika, management a společenské vědy a celkově nejžádanější jsou jazyky.

Gaudeamus byl pro mě osobně opravdu cennou zkušeností. Pokud to porovnáme s tím, když jdete na den otevřených dveří té které školy, oceňuji na tomto veletrhu možnost opravdu přímo porovnat jednotlivé školy a příležitost objevit školu, o které jsem do teď nevěděla.

autor článku:
LUCIE PROCHÁZKOVÁ
třída VII

SUPER BOWL a jeho 50. výročí

foto: <http://1url.cz/CtLmw>

Jednou z věcí, které si jako každý student v Americe musíte odškrtnout, je sledování každoročního slavného Superbowlu, což je finále severoamerické NFL - ligy amerického fotbalu, letos konané v Santa Claře v Kalifornii. Pokud nepatříte mezi ty, co jsou ochotni zaplatit za nejlevnější lístek nejméně \$3 000 (v přepočtu 75 000 Kč), tak tento den strávíte se svými přáteli u televize obklopeni hromadou smaženého a grilovaného jídla.

Tou nejzajímavější a nejdůležitější věcí tu ovšem není hra samotná, nýbrž komerční reklamy a hlavně "THE HALF-TIME SHOW", "Puppybowl", které baví hladové Američany, nejen po jídle, ale zvláště při dohadování se o tom, jaká z reklam byla nejvíce směšná.

V neděli 7. 2. 2016 odstartovalo v pět hodin odpoledne padesáté výročí amerického superbowlu. První Super Bowl se uskutečnil 15. ledna 1967 na základě dohody mezi National Football League a jejím mladším rivalem American Football League a vítězové obou soutěží se v něm měli utkávat o titul v tzv. AFL-NFL World Championship Game (Zápas o mistrovství světa AFL-NFL). Po sloučení obou soutěží v roce 1970 je zápasem o titul v NFL.

Jako předehra pro lidi, kteří tímto sportem žijí a mají smysl

pro humor, je už dvanáctým rokem takzvaný "Puppybowl". V Puppybowlu platí jedna věc. Prokázat, že vaše roztomilost a měkoučké chloupky vám nebrání v tom, abyste se svým čtyřnohým týmem porazili soupeře a domů si odnesli nějaké ty pamlsky a hračku na kousání jako odměnu. V tomto velice náročném a občas brutálním sportu totiž soupeři malá roztomilá štěňátka v dresech amerického fotbalu, povzbuzována kuřátky jako týmem roztleskávaček. Tento rok se utkaly týmy "RUFF" a "FLUFF" a hlavní show během poločasu byla zpestřena zpívajícími kotátky. Co na to říct? ... V Americe je opravdu možné všechno.

Jako každý rok se zápas zahajuje americkou národní hymnou. Vždy ji zazpívá někdo jiný. Tuto čest získala v roce 2016 Lady Gaga. Všichni byli napjati, jestli to nedopadne jako jeden z jejích šílených výstřelků (jako například šaty ze syrového masa na předávání prestižních cen MTV v roce 2010). Ale tohle vystoupení bylo něco zcela jiného. Lady Gaga zahájila 50. výročí superbowlu s náramnou elegancí v červeném třpytivém oblečku na vysokých podpatcích v barvách vlajky USA. Její brilantní výstup bral dech všem divákům ve fotbalové aréně i u televizních obrazovek.

Ale zpátky k samotnému superbowlu. Letos se do finále

dostaly týmy Carolina Panthers a Denver Broncos. Pantheři měli skvělou sezónu pouze se dvěma prohrami před samotným superbowlem. Z toho důvodu si většina lidí, kromě fanoušků Broncos, myslela, že Carolina letošní superbowl vyhraje. Bohužel finální skóre 24:10 ve prospěch Denveru to jaksi vyvrátil. Pro Broncos se tak takto výhra stala již třetí z celkem osmi zápasů superbowlu za posledních 50 let. Každý z hráčů vítězného týmu tak následně obdrží \$102 000, což je téměř dva a půl milionu korun a to jsou slušné prémie. Ale jak už jsem říkala, samotný zápas je důležitý převážně jenom pro samotné fanoušky obou týmů. Když nemáte favorita, tak se vaše celá rodinka, všichni přátelé, sousedi a domácí mazlíčci soustředí na hlavní show během poločasu a reklamy, nad kterými si občas říkáte "OH MY GOD".

Hlavní show zahájila hudební skupina Coldplay svou písní "Viva la Vida". Celkem vystoupili se čtyřmi skladbami a po písni "Adventure of lifetime" je vystřídal Bruno Mars a Mark Ronson s jejich hitem "Uptown Funk" (za který mimochodem získali cenu Grammy za nejlepší nahrávku roku). A protože žijeme ve 21. století a tohle je Amerika, nesmíme zapomenout na ženské zastoupení v této velkolepé show. Letos něžné pohlaví zastupovala Beyonce

foto: <http://1url.cz/qtLmN>

obklopena sexy tanečnicemi a její nový song "Formation" doslova rozproudil krev každému, kdo se v tu chvíli díval - což znamená celé Americe. Jak víme, "Girls power" je její krédo. Po Beyoncé se na pódium vrátili všichni tři hlavní interpreti a na závěr show zazněla píseň "Up&Up" od skupiny Coldplay, která nám připomněla všechny ty krásné roky se superbowlem a zpěváky, kteří měli tu čest zde vystupovat, jako například: Ella Fitzgerald, Chubby Checker, Michael Jackson, Diana Ross, Christina Aguilera, Britney Spears, Sting, P. Diddy a i minulý rok Katy Perry, Lenny Kravitz a Missy Elliot.

Superbowl je v Americe něco jako statní svátek. I když nesouhlasíte s tím, kdo je oslavován, tak si na jeho počest nacutepe pupek. Tento den je, kromě fotbalu - samozřejmě, hlavně o tom ukázat světu, čeho je Amerika schopna a jak velkou sumu peněz je ochotna za to utratit. Je to navíc den s druhou největší konzumací jídla (po Dni děkuvzdání). V den konání Super Bowlu Američané snědí 15 tisíc tun bramborových lupínků, 4 tisíce tun popcornu, 3,6 tisíc tun avokádové omáčky guacamole. Den po Super Bowlu se zvyšuje prodej zaživacích sod a léků proti překyselení žaludku o pětinu.

Takže příští rok 5. února se nezapomeňte dívat na příští Super Bowl, tentokrát z Houstonu v Texasu!

"GOD BLESS THE AMERICA"

autor článku:
BARBORA KUBŮ
třída VII

Nový bufet!

foto: Lucie Čelikovská

Ve čtvrtek 11. 2. se u bufetu tvořily velké fronty. Důvod byl jednoduchý - po třídní odmlce se opět otevíral, a to pod novým majitelem.

Nový majitel znamená i nový sortiment, který je oproti původnímu širší. Ceny jsou srovnatelné a je možné, že se ještě o něco sníží. Kromě salátů má nový bufet rozšířenou nabídku baget, které

jsou sice dražší, ale za to čerstvé! Milovníci zdravé výživy ocení nejen saláty, ale i mléčné výrobky nebo domácí jablečný mošt! Díky cukrárně, kterou nový pan majitel vlastní, se možná brzo dočkáme dalšího rozšíření sortimentu - jde hlavně o to, o co by byl zájem. Pan Prajz je ochoten zajistit spoustu věcí - od řízků po saláty. Málokdo ale ví, jak se sem nový bufet dostal. Paní

Matyášková, která doposud vlastnila náš bufet, odešla do důchodu, a proto náš školní bufet "pustila". Nebylo to kvůli vyhlášce ministerstva, o tom, co se smí a nesmí prodávat ve školách (jak si mnozí mysleli). Ředitelství to vědělo od prosince, vydalo informaci přes oficiální kanály kraje, to bohužel k ničemu nevedlo.

Za nový kiosek vděčíme hlavně Viki Valdové ze septimy, kterou to celé napadlo. Kontaktovala současného majitele - pana Prajze a informovala ho o možnosti mít u nás na škole bufet. Jelikož pan Prajz souhlasil, domluvila Viki schůzku s ředitelstvím školy. A díky tomu máme opět bufet!

O oné vyhlášce nikdo neví, kdy vejde v platnost, ani jestli vůbec. Po škole se proslýchalo, že automat Coca-coly u jídelny byl odstraněn právě kvůli této vyhlášce. Není tomu tak. Automat byl odstraněn kvůli smlouvě, které končila platnost, majitel smlouvu neprodoužil.

foto: Lucie Čelikovská

Pan Prajz vlastní mimo jiné salátový bar pod věží a bufet na učilišti v Neratovicích, má tedy s vedením takového podniku zkušenosti. Mimo jiné se chystají dotazníky, takže i my studenti budeme mít možnost ovlivnit, co se v bufetu bude prodávat.

Přejeme tedy novému bufetu hodně štěstí a studentům hodně peněz, aby měli za co nakupovat!

autor článku:
LUCIE PROCHÁZKOVÁ
třída VII

Talent mezi námi - poetička Bára Němcová alias Pipiši

*Anděl pohladí mě po tváři.
Lidé řeknou mi dost.
Oni pošlou mě za září,
hodím za hlavu všechnu zlost.
Odpustím jim všechny chyby,
oni mi zas vytknou sliby.
V nebi mě andělé přivítají,
lidé mi smutně zazpívají.*

ROZHOVOR:
Baru, představili jsme v Palachovinách tvou báseň, představíš se teď na oplátku zase trochu ty nám?
Pipiši: Ano. Je mi 13 let, chodím do tercie a jsem blondýna s černým kocourem.

Na tvůj věk je báseň poměrně hluboká a srdcervoucí, kde bereš inspiraci? A to jsou tvá díla všechna takto „dark&deep“?
Pipiši: Když mám depku, jsem tvořivá. Takže se mi špatně vymýšlí veselé básničky.

A jaké jsou tvé další záliby kromě psaní? Čím se bavíš ve volném čase, i když chápu, že je takových chvílí málo, jelikož pilně studuješ, že ano? :-)

Pipiši: Určitě pilně studuji... :-) Sleduju seriály a maluju

obrázky. Teď jsem hodně zásobovaná omalovánkami, takže se snažím vymalovávat.

Povídala jsi, že máš černého kocoura... Toho sis pořídila v jedné z tvých depek?

Pipiši: Jmenuje se Helmut a táta ho dostal k narozeninám od bratra, ale starám se o něho hlavně já a mám ho strašně ráda.

A když už jsme u černých koček, pověz, jsi pověřivá?

Pipiši: Jo, jsem. Hodně klepu na zuby, když myslím nebo i ostatní na něco, co nechci, aby se stalo.

Máš radši, když se ti říká pravým jménem nebo přezdívkou? A jak vlastně vzniklo „Pipiši“?

Pipiši: Tak ve třídě by bylo divný, kdyby se mi říkalo Pipiši, ale třeba na kroužkách je hodně Bár, takže aby mě všichni rozeznali od ostatních, říkají mi přezdívkou. Pipiši je jméno skřítky z jedné knížky, takže dost trapný...

Nemyslím, že je to trapný :-)

foto: Mariana Tauchmanová, třída VII

Je to cool! A ta knížka, ze které je Pipiši, je tvá oblíbená? Prozrad' nám, co ráda čteš. Třeba kterou poezii...

Pipiši: Není mojí oblíbenou. Jen když jsem byla malá, tak jsem ji četla. Teď čtu například Hru o trůny a to mě hodně baví. Nemám ráda knížky, které jsou moc povrchní a které nemusíš číst do konce, abys věděla, jak to skončí. Poezii nečtu vůbec, protože se bojím, že bych jí potom kopírovala.

To je jistě moudré. Tak a závěrečná otázka bude pěkně na tělo. Myslíš, že by ses jednou mohla psaním poezie živit nebo je to pro tebe spíš oddechová činnost?

Popřípadě nám pověz, čím by ses chtěla jednou stát.

Pipiši: Nemyslím, že jich píšou tolik, aby mě to uživilo. Chtěla bych spíš dělat genetičku v laboratoři. To by mě bavilo a už jsem si našla i vysokou školu, kterou bych chtěla studovat.

Tak moc děkuji za rozhovor, přeji ti za celé Palachoviny hodně úspěchů jak v psaní, tak v genetice a doufáme, že nám někdy ještě přispěješ do plátku svou básní!

Pipiši: Děkuju a budu se snažit nějakou napsat :-)

Mariana Tauchmanová, VII

The OXX

Většina z vás už jistě slyšela o kapela The Oxx. Členy kapely jsou dva studenti našeho gymnázia, a to Adam Behner z oktávy a Albert Behner z kvinty. S nimi dále hraje Čeněk Doležálek. Zajímalo mě, jak kapela a věci kolem ní vznikly. Proto jsem se rozhodla se na tohle všechno zeptat Adama.

Adame, prosím tě, jaké byly tvoje hudební začátky?

Začínal jsem na flétnu v Základní umělecké škole. Hrál jsem na ni od první třídy. Po té jsem se ještě začal učit na saxofon.

V kapele ale hraješ na kytaru, na tu ses učil jak?

Chtěl jsem hrát i na něco jiného, víš, prostě na něco, na co se dá machrovat před lidma, což s flétnou tak úplně nešlo. Učil jsem se hrát sám. Byl jsem samouk.

Kdy se zrodil nápad založit kapelu?

Ten se zrodil v sekundě v Humpolci, seděl jsem s Čeňkem v lavici a on chtěl udělat vyloučené pěveckou skupinu. Vůbec nám to nešlo.

foto: Lucie Klučinová

Chtěli jsme to mít tak, že nebudeme hrát na nástroje, ale budeme mít jenom puštěnou hudbu, ale lidi nám řekli, že by bylo lepší chytit se nástrojů. V tu chvíli jsme se na zpěv vykašlali a začali jsme hrát jako hlavně instrumentální věci a na tom jsme se vyhráli. Později jsme začali hrát převzaté písničky a začalo se to vlastně nějak vyvíjet.

Kdy jste měli své první vystoupení?

První vystoupení jsme měli ve vesnici asi patnáct kilometrů za Humpolcem, úplně v lesích, kde má jeden náš kamarád

hospodu a umožnil nám udělat koncert. Bylo to někdy v květnu v roce 2010 a byl to vlastně první koncert v sestavě, ve které jsme teď. Bylo to vlastně hodně improvizovaný.

Máš nějaké zábavné historky z koncertů?

Tak zábavný je každý koncert. Nejzábavnější jsou cesty. Teď už teda řídím já a je super, když musíš vydržet celý večer, abys to odřídila. Stejně potom všichni usnou a zůstanu jen já, pustím Český rozhlas 1 Radiožurnál, večerní rozhovory a se sirkama v očích musím vydržet.

Jaký byl váš zatím největší koncert?

No tak to byl asi koncert na Vinobraní.

Byli jste vlastně jedna ze dvou kapel, která dostala lidi do kašny.

Jo, to jo tam, to bylo super. A byla vidět neuvěřitelná podpora od kamarádů a spolužáků tady z gymplu. Tak bych asi rovnou mohl poděkovat všem, co přišli, protože navodili naprosto úžasnou přátelskou a uvolněnou atmosféru. Takže ještě jednou zpětně všem

děkujeme. Bylo to super jak ze strany lidí, co byli v kašně, a kolem nich skákali policisté, bylo to prostě super. Super zážitek.

Čeho byste rádi dosáhli?

No...za sebe bych chtěl dál hrát a všechno to zvládat i jako se školou v tom pokračovat. Dál bych chtěl, aby nás to pořád bavilo, abychom to měli dál rádi a psali nové věci, protože teď jsme měli celkem dlouhou pauzu, kdy jsme nevěděli, co je pro nás dobrý. Teď teda máme nahraný 2 nový pecky, které by měly ještě před maturitou vyjít a měly by být k poslechu a měl by konečně být slibovaný klip, sice na jinou písničku, než jsme plánovali, ale bude na tu novou pecku... a klip bude skvělejší. Takže bych chtěl, aby to furt dál takhle postupovalo. A takovým velkým cílem je pro nás, aby nás dál poslouchali, no i kdyby nás neposlouchali, tak vydat video, prostě longplay.

Tak já budu držet palce nejen tobě, ale i celé kapele, přeji hodně štěstí a moc děkuji za rozhovor.

Lucie Klučinová, III.A

Co Pec pod Sněžkou ještě nezažila: sekunda a kvinta na lyžích

Ve dnech 10. až 16. ledna se sekunda společně s kvintou zúčastnila lyžařského výcviku v Peci pod Sněžkou.

V neděli odpoledne jsme odjeli plně naloženým autobusem přímo do Krkonoš. I když jsme to cestou nepředpokládali, kromě pana domácího nás přivítala také sněhová nadílka. Sníh nám dělal radost po celý zbytek týdne.

Po příjezdu jsme vyšplhali na chatu Milíře, která se na týden stala naším sídlem. Po vybalení a obvyklých organizačních věcech následovala večere, jež chutnala jako od maminky a stejně výtečné bylo každé jídlo, které jsme na chatě dostali. Večery byly ve znamení společenského života. Pod vedením některých starších studentek jsme hráli různé hry, z nichž nejoblíbenější bylo Městečko Palermo a druhá nejfrekventovanější byla Hádej, kdo je to. Vítězové si osladili život bonbony, lízátky a jinými kaloricnými dobrotami. V úterý

byl náš večer zpestřen přednáškou o různých druzích lyžování a v pátek pak nechyběla ani oblíbená diskotéka.

Po snídani jsme se dopravili skibusem do cca 1,5 km vzdáleného lyžařského střediska. Tam jsme se rozdělili do čtyř skupin, předem určených podle našich lyžařských dovedností. Tři z nich byly lyžařské a jedna se zaměřením na snowboard.

Lyžování jsme si všichni moc užívali, ať už jsme jezdili s profesorem Štastným, profesorkou Fiedlerovou a Niemcovou, panem Petrem Valdou nebo panem Chmelíkem. Celodenní lyžování bylo přerušeno vždy pouze obědem, který nám personál chaty vozil autem přímo pod sjezdovku. Luxusní! Večer se ještě vrátili pro naše lyže a přeskáče. Většina z nás chodila zpátky pěšky a někteří se plazili po čtyřech, vyčerpání celodenním sportováním.

foto: ilustrační: chata Milíře

Takto příjemně uběhl celý týden, pouze středa byla „zpestřena“ běžkami. Dopoledne šli ti, kteří na nich stáli poprvé a odpolední skupina byla pro pokročilé. Nejvíce jsme padali, když jsme sjížděli dolů z kopce. Většina začátečníků to nakonec vyřešila tím, že kopec sjela po zadku.

Týden rychle utekl a my se zase vrátili do školních lavic zabojovat o výsledné známky na vysvědčení. Nikomu se nic nestalo a všichni jsme si lyžák užili plnými doušky. Sportu zdar a lyžování zvlášť!

Vítek Novotný, Adéla Mikšíková, Šimon Kuchynka

Jan Palach - pro věc zapálen

"Člověk musí bojovat proti tomu zlu, na které právě stačí."

16. leden 2016 byl dnem, kdy se před 47 lety upálil student Jan Palach, jehož jméno se nese naší školou možná tak často, že se vytrácí ponětí o tom, kdo to byl a co udělal. Jan Palach je pojem. Ale ne jen takový, který dává jméno našemu gymplu. Pevně věřím, že to ví, nebo alespoň tuší nejen každý student a nejen naší školy, ale i každý občan České republiky. Přesto o tom v Palachovinách (a hele, zase je tu to jméno) vydáváme článek. Je totiž důležité takové věci neustále připomínat!

Uvažující student... Zemřel 19. ledna 1969, ve svých 20 letech, a jeho smrt nebyla dílem nešťastné náhody. Student dějin a politické ekonomie na filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, který nehodlal stát nehnutě v davu ovcí a tiše pozorovat, jak se vytrácí náš svobodný stát. Na podzim roku 1968, kdy proběhla okupace našeho státu ruskými vojsky, se účastnil mnohých demonstrací a dalších protestních akcí, včetně studentské stávky. Nebyl však zřejmý žádný výraznější pokrok a tehdy pravděpodobně začal uvědoměly student Jan Palach přemýšlet o radikálnější akci, která by pomohla společnosti probrat. Když propadala veřejnost stále hlouběji v rezignaci, rozhodl se student, pocházející ze Všetat u Mělníka, jednat. Zvolil sebeupálení po vzoru budhistických mnichů, kteří se upalovali ve Vietnamu na protest proti válce. Opatřil si hořlavinu, kterou se celý polil, a po škrtnutí zápalkou běžel hoříc přes křižovatku pod Národním muzeem na pražském Václavském náměstí, kde se ho svým kabátem snažil uhasit výhybkář Pražského dopravního podniku. S rozsáhlými popáleninami na celém těle včetně obličeje byl

převezen do nemocnice, kde po třech dnech zemřel.

Umírající student... S trpícím studentem se během pár dní v nemocnici podařilo udělat rozhovor, ze kterého je patrné, že jeho čin nebyl dílem hluboké deprese a zoufalství. Sám Palach ošetřovatelce sdělil, že k vykonání jeho činu byl zapotřebí hlavně vztek. Jeho sebeupálení bylo sice tehdy velkým pozdvižením, avšak komunističtí představitelé z něj dokázali pomoci médií vybruslit takřka bez újmy. Alespoň prozatím... Pokud ale píšou bez újmy, není to úplně přesné. Den pohřbu Jana Palacha, konajícího se 25. ledna, se stal dnem protestů a vln projevů nespokojenosti s pokračující okupací. Kromě toho se také přes 20 dalších lidí pokusilo o upálení v návaznosti na Palacha. Ani jeden z nich se však s Palachem osobně neznal. Nejznámějším z nich je asi Jan Zajíc, jenž se upálil 25. února a sám se podepsal jako pochodeň č. 2. K rychlému vyšumění pozdvižení okolo sebevražedných činů dopomohla také fáma o „studeném plamenu“, kterou vypustil do světa funkcionář Vilém Nový, pomocí plátku, proti kterému sám Palach vystupoval v rozhovoru těsně před smrtí. Fáma spočívala ve lži o tom, že Jan Palach vůbec zemřít nechtěl a chtěl se pouze polit chemikálií způsobující efekt ohně a tím destabilizovat situaci ve společnosti. Údajně však měl od svých kompliců roztoku málo a tak se stalo ono neštěstí.

Rok 1989 - Palachův čin vyplouvá na povrch... Možná je vám známo, že Palachovo upálení po dvaceti letech roznítilo jednu z předeher samotné Sametové revoluce. V rozmezí dní 15. až 19. ledna roku 1989 bylo možno v Praze zpozorovat několikero

demonstrací i jiných projevů odporu vůči komunistickému totalitnímu režimu. Jednalo se o Palachův týden nebo také palachiádu, chcete-li, vyhlášenou ku příležitosti 20. výročí Palachova úmrtí. Protesty a demonstrace v ulicích Prahy byly, jak jinak, brutálně rozháněny Veřejnou bezpečností (VB) a Lidovou milicí. Stejně tak byl jednotkami VB obléhán vřetatský hřbitov, kde se scházely desítky lidí pokládat květiny za již dávno zesnulého Palacha. Celkem bylo za Palachův týden legitimováno a uvězněno přes 1 500 osob. Patřil mezi ně například i Václav Havel. Ani ne rok poté došlo k Sametové revoluci, o níž by se dalo napsat nescetné mnoho samostatných stránek a tak si ji necháme třeba do podzimního čísla Palachovin. Myslím, že ale můžeme s čistým svědomím říci, že čin Jana Palacha, bývalého studenta našeho mělnického gymnázia, jistě velkým dílem dopomohl, byť s dvacetiletým zpožděním, k probuzení a uvědomění celého národa. Svou silou přispěl k rozhýbání dění ve společnosti a ke změnám v přístupu veřejnosti vůči komunistickému totalitnímu režimu. Za to jemu i všem ostatním, kteří se odhodlali jednat, ať už jde o studenty upálené sama sebou před Palachem či po Palachovi nebo o ostatní na celém světě, kteří byli děním ve své zemi donuceni konat podobné činy, vzdávám za celou redakci časopisu velikou čest za jejich odhodlanost. A nejsme samozřejmě jediní, kdo vzdává hold a vyslovuje veliké "Díky". Po celé České republice (a nejen zde) se během ledna pořádají různé pietní akty a podobné akce a pro uctění památky se rok co rok schází i občané Mělníka u památníku Jana Palacha naproti bývalé budově gymnázia vedle ZŠ Jungmanovy sady.

Vzpomínáme a nezapomínáme... Letos, 19. ledna odpoledne, se opět sešlo velké množství lidí u památné sochy představující postavu v plamenech, která byla vytvořena maďarským umělcem Andásem Beckem. Silnice vedle „Jungmanky“ a tehdejšího sídla gymnázia byla zaplněna i mnoha studenty gymnázia a dalších hostů. Zazněla česká národní hymna, při které i přes zimní počasí

Pietní akt na Mělníku u památníku od maďarského umělce

všichni pánové snáli své pokrývky hlavy, a po krátkém úvodu moderátora jsme mohli vyslechnout několik krásných a silných slov například od pana starosty Ctirada Mikeše a dalších vážených a ctěných hostů. Poté probíhalo pokládání kytic a věnců. Kytici položili také ředitel naší školy Mgr. Miroslav Klouček s paní zástupkyní RNDr. Janou Daniškovou.

Velký zájem byl také o navazující program v Městském kulturním domě Mělník. Promítal se zde snímek Hoříci keř od polské režisérky Agnieszky Holland, pojednávající o událostech okolo upálení Jana Palacha. Snímek trval déle než 3 hodiny, přesto vydržela většina diváků až do konce a při filmu vzpomínala na všechny skutky, co se museli dít pro svobodu našeho národa.

Ptáte se, proč zrovna na Mělníku sídlí památník Jana Palacha a zda to má něco společného se jménem naší školy? Jak jste již mohli zaregistrovat v mých předchozích slovech, Palach byl studentem gymnázia na Mělníku. Studoval zde v letech 1963-1966 a také zde odmaturoval. Vždyť jeho spolužákem z paralelního ročníku byl i stávající profesor fyziky Mgr. František Zeman. A dotýká se nás to všech. Jsme to právě my, kdo chodíme po stejné půdě. Jsme to právě my, kdo žijeme ve stejném státě. A jsme to stále a pořád jen my, kdo zde musí udržovat svobodu a demokracii. Hlídejme a hýčkejme si ji a dávejme si pozor na to, aby se už činy (nejen) roku 1969 nemusely opakovat.

Mariana Tauchmanová, VII

Jak (i)racionální doopravdy jsme?

Ačkoli sami sebe mají lidé často tendenci považovat za relativně racionální, výzkumy ukazují, že tento způsob sebepojetí bývá zpravidla spíše zkrácením. Vzpomeňte si na oblíbené rčení některých vašich učitelů, rodičů, ale i přátel - "používej selský rozum". Často se můžeme setkat s přesvědčením, že iracionálně se chovají pouze lidé, kteří nejsou dostatečně inteligentní či citově nevyrovnaní - zkrátka v daném případě s nimi není něco v pořádku. Myslíte si, že vy sami patříte do skupiny těch, kteří se rozhodují spíše na základě principů logiky?

Musím vás zklamat, ale výzkumy ukazují, že iracionálně se chová naprostá většina z nás (včetně vzdělaných a nadprůměrně inteligentních jedinců). Představím vám několik výzkumů z oblasti ekonomické psychologie, které tato předcházející tvrzení dokazují:

1) Ztráta vs. zisk

Mohou lidé na dvě otázky položené různým způsobem se stejným významem odpovědět odlišně? Představte si, že bych pro vás měl nabídku: *Můžete získat tisíc korun. Můžete si vybrat, jestli s jistotou dostanete 500 Kč, nebo s 50% šancí získáte tisíc korun.* Co byste si sami za sebe vybrali (čtěte dále až po výběru)? Vsadím se, že většina z vás by volila jistotu (až na pár výjimek, ve výzkumu tato většina tvořila 72 %). Co kdybych ale otázku položil jinak?

Zde je tisíc korun, ale můžete je ještě ztratit. Můžete si vybrat, jestli z nich určitě ztratíte 500 Kč, nebo s 50% šancí ztratíte 1 000 Kč. Myslíte si, že lidé odpovídali stejně? Mělo by to tak být! Ptám se na to samé. Nicméně v tomto výzkumu 78 % lidí z druhé skupiny respondentů zvolilo riskování. Tento jev lze interpretovat tak, že se bojíme ztráty. Důraz na zisk a jistotu tedy upevní příslušnou možnost - a důraz na ztrátu naopak. Pokud jsme se nesmířili se svými ztrátami, je pravděpodobnější, že budeme více riskovat. (Gillernová & Šípek [Eds.] et al., 2013, p. 190-191)

2) ZDARMA!

Před nějakou dobou se internetový server Amazon rozhodl udělat velkou akci. Pokud vaše objednávka přesahovala 31,90 \$, poštovné jste získali FOR FREE. Ve většině zemí tato akce způsobila "boom", objednávky narůstaly a obchodníci byli spokojeni. Všimněte si, že si lidé koupili něco, co původně nechtěli - například ke knížce za 16 \$ si ještě "museli" objednat další za stejnou cenu - jen proto, že něco je zdarma. Ve výsledku však utratili mnohem více. Ve Francii však zisk nenarůstal. Proč? Protože poštovné nebylo při nákupu za požadovanou částku zdarma, ale stálo 20 centů (jeden frank). To vskutku není příliš. Nicméně slovíčko zdarma je zkrátka magické... Proč je důležité tento efekt znát? Až půjdete do obchodu, nenakupujte zbytečné věci jen proto, že k nim je něco zdarma (nebo že "za vyšší cenu dostanete zdarma více" - vidíte ten paradox?). Výzkumy rovněž prokázaly, že se v podobných situacích máme tendenci chovat iracionálně. (Ariely, 2008, p. 58-59)

3) Předsudky

Nedávno jsem narazil na myšlenku: *"Stereotypy jsou pohledem slabomyslných."* Kromě toho, že toto tvrzení je samo o sobě stereotypem, nelze s ním souhlasit. Stereotypy totiž závisí nejen na našem IQ, ale především na momentálním stavu mysli a na tom, co jsme se naučili. Výzkumy ukazují, že určité předsudky máme - někdo více, někdo méně, to je lidské. Víme také, že někteří lidé mohou předpokladu o sobě samotných podlehnout a začít se dle něj chovat. Co když ale dva stereotypy stojí proti sobě? Existuje stereotyp o ženách, že v matematice dosahují horších výsledků. Rovněž však existuje stereotyp o Asiitech, že v matematice excelují. Který z těchto stereotypů ovlivní ženu - Asiaticku? Vědci si ženy rozdělili na dvě skupiny, obě měly za úkol napsat test z matematiky, ale první skupině byly předtím položeny otázky týkající se jejich genderové role ve společnosti, druhé skupině otázky týkající se vlasti. Ukázalo se, že druhá skupina v testu dosáhla signifikantně lepších (tedy nenáhodných) výsledků. Zdá se tedy, že stereotypy nás ovlivní

ilustrace: <http://1url.cz/Fttrk>

především na základě našeho stavu mysli. To se může týkat konečkonců našich myšlenek obecně. Je tedy dobré si vybírat, na co se před našimi výkony budeme soustředit.

Některé experimenty však přicházejí ještě s odvážnějšími hypotézami. Mohou se nás stereotypy týkat, i když ve skutečnosti nepatříme do skupiny, ke které se vztahují? Vědci zadali studentům úkol zabývat se slovní hrou. První skupina byla kontrolní, druhá skupina však měla ve hře výrazy jako "Florida" (stát s vysokou koncentrací seniorů), "starobylý" a další - tedy výrazy, které měly jejich pozornost zaměřit na téma stárání. Poté byli probandi propuštěni a mysleli si, že experiment již skončil. Tím však to důležité teprve začalo. Výzkumníci měřili, jak rychle dotyční studenti opustí budovu. Výsledek se zdá být fascinujícím. Druhá skupina byla výrazně pomalejší než první! (Ariely, 2008, p. 169-170)

4) Objednávky v restauraci

Možná si myslíte, že v restauraci si dáváme zkrátka to, na co máme chuť. Opravdu? Vědci provedli experiment, ve kterém nabízeli zákazníkům v restauracích zdarma vzorek jednoho ze čtyř druhů piv dle jejich výběru. První skupina si měla vybírat běžným způsobem - tedy dotyční u stolu si nahlas vybrali, co chtějí. Druhá skupina však měla vybírat tajně - dostali lístečky, kde označili svou volbu - a nesměli tento výběr sdělovat svým společníkům. Výsledky jsou opět překvapivé. V první skupině docházelo k jiným objednávkám nežli ve druhé. Například u anonymního

výběru nebyl jeden nepřilíš známý typ piva vůbec oblíbený. Pokud si však dotyční vybírali nahlas, poměry voleb se významně lišily. Ukázalo se, že "západní lidé" podvědomě touží po individualitě. Jestliže si před námi někdo objedná určité jídlo, máme tendenci svůj výběr měnit. Součástí tohoto experimentu bylo též pozdější hodnocení spokojenosti s výběrem. Jak se ukázalo, lidé z první skupiny byli výrazně méně spokojeni než ti ze druhé. Výjimkou se stali však ti, kteří si objednali jako první. Z toho vyplývá, že až si budete chtít s přáteli "posedět" a objednat si, pevně si vyberte a svou volbu již neměňte, ideálně si objednejte jako první. (Ariely, 2008, p. 232-236)

Podobných případů iracionality v našem myšlení existuje celá řada. Jsem si však jist, že vás se to netýká. Jako poslední snad stojí za zmínku tzv. chyba slepého bodu - většina lidí se domnívá, že se jich iracionalita v myšlení týká méně než ostatních. To však vede k tomu, že si těchto chyb nejsme vědomi ("to se mě netýká") a tím pádem je nedokážeme vykompenzovat. (Gillernová et al., 2013, p. 191)

Ariely, D. (2008). *Predictably Irrational*. New York: HarperCollins.
Gillernová, I., & Šípek, J. (Eds.) et al. (2013). *Vybrané kapitoly z psychologie pro každého*. Praha: Univerzita Karlova v Praze.

autor článku:
MARTIN NEJEDLÝ
třída VIII

Letní Akademie Discover aneb nejlepší týden tvého léta!

Přestože si s námi počasi v posledních několika týdnech nepříjemně hraje a člověk ráno neví, jestli si obléknout zimní bundu nebo tričko, pomalu ale jistě se blížíme vyšším teplotám a slunečnějšímu počasí. Výhra pro nás je, že naše škola už jarní prázdniny měla, někteří z vás si možná i zalyžovali na zbytcích sněhu u nás v republice nebo se vydali do zahraničních hor. Nevidím tedy moc důvodů, proč se už netešit na léto a pořádně dvoutměsíční prázdniny.

Touto dobou mají některé rodiny už dopodrobna naplánované letní prázdniny včetně ubytování nebo výletů. Program dne většiny letních prázdninových dnů je snad jasný - lenošení, válení se, flákání se... Rok co rok si užíváme sluníčka a zapřísaháme se nemluvit o škole a o ničem s ní spojeném. Každý potřebuje čas od času vypnout a jen si užít, celé dva měsíce takového vskutku vysilující aktivity jsou ale na pováženou. Zvláště pokud víte o některých skvělých letních vzdělávacích aktivitách, které jsou k dispozici. Neděste se ale slova "vzdělávací", nemusíte si ráno balit učebnice, dopoledne strávit ve vypečených učebnách a večer s napětím očekávat výsledky testů. Náplní těchto kurzů/kempů je naučit se něco nového nebo rozvíjet talent nenucenou a hlavně zábavnou formou. V tomto čísle se budu věnovat pouze jednomu kurzu/táboru a podle mě také tomu nejlepšímu a nejuniverzálnějšímu.

Discover

Jako první si určitě zaslouží zmínku **Letní Akademie Discover**. Pokud máte tu možnost, okamžitě běžte na stránky discover.sda.sk a omrkněte kurzy na rok 2016, určité si každý vybere. O co se tedy jedná? Původním organizátorem je Slovenská debatní asociace (Sda), jejíž členové před pár lety přišli s nápadem týdenního kurzu pro

foto: Discover Summer Academy

středoškoláky, kde by bylo možno vybírat z několika kurzů vedených vysokoškolskými studenty. Jméno vychází z anglického jazyka a v překladu znamená objevit nebo odhalit. O několik let později je jejich nápad rozvinutý do takové míry, že týden strávený minulý rok na této letní akademii mohu označit bezpochyby za nejlepší týden mého léta, možná i celého roku 2015.

Nejprve si vyberete kurz, který by vás zajímal. Tento rok máte výběr kurzy od behaviorální ekonomie, přes medicínu, film, politologii, sociologii, debaty, práva, neurovědy, až po efektivní altruismus nebo interdisciplinárnu. Nejlepší na těchto kurzech jsou ale lektori. Téměř všichni jsou studenti nebo absolventi těch nejlepších světových univerzit a pro účastníky jsou všichni dohromady nejen bezednou studnou znalostí, ale i výbornými konzultanty v případech zájmu o studium vysoké školy v zahraničí. Například minulý rok jsem měl na kurz ekonomie s Matějem Bajgarem, který minulý rok získal titul DPhil v ekonomii z Oxfordu a druhý kurz behaviorální ekonomie vedl senzační Matěj "Sapo" Sapák s titulem z aplikované matematiky z Harvardu a titulem z práv, také z Harvardu. Každý z lektorů má za sebou nějaké takovéto vzdělání, to ale neznamená, že je uvidíte stále jen v obleku a s přísným vzdělaným pohledem. Přesně naopak, po kempu chodí v kraťasech a tričku, klidně s vámi skočí večer do bazény nebo si jdou ráno zaběhat, večer debatují do ranních hodin u stolu v jídelně a rozhodně se nebojí jakékoliv zábavy. Jsou to přeci jenom vysokoškoláci, k nimž věkově zas tak daleko nemáme.

Následuje vybrání turnusu. Minulý rok byly poprvé dva turnusy a letos se k nim připojil ještě jeden mezinárodní, který bude probíhat kompletně v angličtině. Poté následuje část, která možná některé zájemce odradí, ale neměla by. Stejně tak jako je založeno anglosaské školství především na logickém uvažování a argumentaci, spíše než akademických výsledcích, neberou se v potaz při přihlašování na Discover školní výsledky. Vyplňujete pouze základní údaje o sobě a poté napíšete dvě krátké eseje na zadané téma. První je: "Představ si, že jsi postava z knihy, filmu nebo divadelního představení. Kdo jsi a proč?" a u druhého eseje si můžete vybrat ze tří témat: "Vyber si libovolný problém, který přináší kapitalismus a navrhní jeho možné řešení." "Měli by lidé vynaložit úsilí na nalezení způsobu jak žít ve vesmíru nebo na jiné planetě?" a "Vede virtuální komunikace lidi k jejich sblížení nebo odcizení?" Při psaní eseje nemusíte dávat super složité odpovědi, důležité je racionálně uvažovat a srozumitelně formulovat vaše myšlenky.

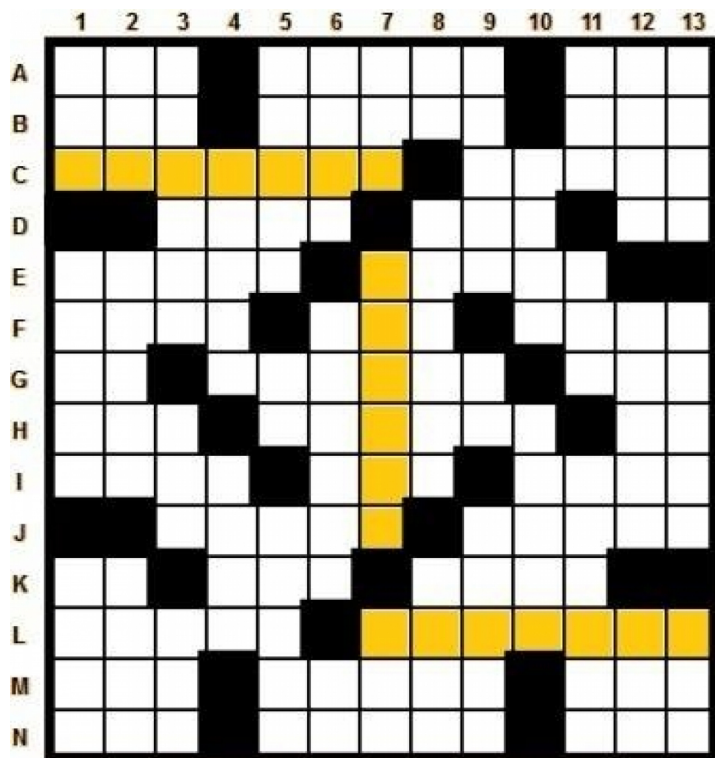
Složení účastníků je většinou třetina Čechů a dvě třetiny Slováků, u lektorů je to podobné, takže se nemusíte bát, že se nedorozumíte. Dobrou zprávu mám také pro všechny studenty čtvrtého ročníku, protože se mohou akademie také ještě zúčastnit. Celý týden strávíte v krásném kempu u slovenské vesnice Podskalie, pár kilometrů od českých hranic. Kemp se rozkládá v krásném údolí a umístění budov po celém areálu opravdu připomíná klasické britské/americké colleges. Jak tedy vypadá

klasický den na Discoveru? Budičkové není! Jenom musíte být na prvním kurzu před devátou hodinou a stihnout snídani se také hodí. Pokud se najde dostatek nadšenců, naplánuje se ranní běh od cca 7 hodin v okolí kempu. Z vlastní zkušenosti mohu říct, že se hodí přivstat. Protáhnete se, prohlédnete si krásy okolní přírody a ještě se pobavíte třeba o migrační krizi nebo o úskalí teorie her. Záleží jen na tom, který s lektorů s vámi běží. Po snídani pokračujete na první kurz, hodina a půl, a už přecházíte do jiné budovy/stanu na kurz druhý. Následuje oběd a odpočinek. Ten ale stejně většinou trávíte zapálení v debatě nebo zapisováním se na odpolední workshopy. Ty jsou neskutečně rozmanité a skoro každý den si přejete mít schopnost roztřířit se, abyste stihli všechny, které vás zajímají. Máte také možnost vytvořit si vlastní workshop, čehož účastníci ve spolupráci s lektory často využívají. Před večerí ještě následuje jeden týmový workshop, kterého se v zadaném týmu účastníte a následně diskutujete na vybrané téma. Zbývá už jen večere a samostatný večerní program. V tuto dobu můžete opět debatovat, hrát hry na hřišti nebo na pokojích, sedět u táboráku nebo v přístřešku vedle jídelny rozebírat zvláštní básně. Discover je stále v duchu tábor a volnočasové aktivity tomu odpovídají.

Určitě všichni bezpodmínečně navštivte stránky Discoveru a omrkněte kurzy na rok 2016. Věřím, že vás některý z nich zaujme. Dále se podívejte na facebookové stránky Discover Summer Academy, kde najdete stovky fotek z minulého roku. Není čeho se obávat, výsledky ve škole nehrají při přihlašování vůbec žádnou roli a skrze dvě eseje můžete ukázat, že mezi účastníky letošního ročníku patříte. Pokud ano, tak Letní Akademie Discover bude nejlepším týdnem vašeho léta a odnesete si z něho mnoho nových znalostí i přátel.

autor článku:
TOMÁŠ VNUK
třída III.B

Luštění

Knihy nejsou morální nebo nemorální.

Knihy jsou _____ .

-Oscar Wilde

Vodorovně:

A - plaz, kováním spojit, opak líce; B - osobní zájmeno, posezení se sousedy, kamarádka Maxipsa Fíka; C - 1. část TAJENKY, samec kozy; D - vraníci, měkký znak, tihle; E - mouchy sající krev,

šum; F - subtropické oranžové ovoce, římská bohyně úrody, žena opatrující malé děti; G - MPZ Tuniska, vyčkávat, splav; H - domácky Eduard, popovídání u táboráku, vzorec oxidu dusnatého; I - ohleduplné společenské chování,

jednobarevný, bývalý ruský revolucionář; J - úzce, notičky (řidčeji); K - zvrtné zájmeno, římské číslo 52, druh tkaniny; L - příslušník státu, 3. část TAJENKY; M - tón o půltón nižší než tón D, pasivně, pravidlo z klád; N - anglicky "Anna", mech se stromečkovitou lodyžkou, slůvko pochopení.

Svisle:

1 - hození, skladba pro osm nástrojů, uhličitán sodný; 2 - souhlas, jméno herečky Hybnerové, černé dřevo; 3 - dobrosrdečný člověk, jednání divadelní hry, česká státní norma; 4 - kdo řadí, trupy; 5 - suchá travnatá území, Evropský parlament (zkratka), porézní hornina; 6 - hračky ve tvaru kužele, ryby s ostnitou hřbetní ploutví, kód pro rumunštinu; 7 - zrakové orgány, 2. část TAJENKY, vícesložkové hnojivo; 8 - iniciály herečky Klukové, zda, květiny dosny; 9 - dýně, oslí hlas, nezpívat (knižně); 10 - plod ořešáku, egyptský faraon; 11 - charakter, živočišný tuk, potrava; 12 - uniknout autem, místo mimo dům, bájný pták, 13 - ostrov v Indonésii, souostroví v Atlantické oceáně, epocha.

autor článku:

MARIANA TAUCHMANOVÁ
třída VII

Sudoku

	3			9		2	6	
			7				4	
6		9		3	5			8
	9			8		3		
8			1			7		
								2
1		3	6	2	4		8	
	2	6						

Lucie Procházková VII

6				7		5		
		3					8	
							2	7
			2		5	9		1
		2	1				3	
7		4						
4				8		7		
								3
		5			1	2		

Profesorky jsou taky lidi

Ivana Šimková

Při jakých předmětech se s Vámi můžeme setkat?

Při matematice, fyzice a různých cvičení a praktických z těchto předmětů.

Jak tu dlouho učíte?

28 let

Jak dlouho to tu s námi plánujete vydržet? :)

Zatím mně učení stále baví, tak pokud se to nezmění, budu zde ještě pár let učit.

Jaký je Váš nejoblíbenější školní předmět?

Matematika

Proč jste se stala profesorkou?

Práce s mladými lidmi mě baví, školu mám ráda, dozvídat se

něco nového a předávat to ostatním mi přijde fajn.

Jaké akce Vám na škole chybí?

Nechybí mi žádná akce, ale umím si představit, že někdo přijde s nápadem, který se na naší škole ujme.

Myslíte si, že většinu látky, kterou nás učíte, v budoucnu použijeme?

Určitě ne všichni probranou látku využijí. Někteří však na ni naváží a ještě si ji rozšíří na vysoké škole. Cílem matematiky i dalších předmětů je rozvíjet logické myšlení, na základě získaných znalostí a dovedností samostatně vyřešit daný problém nebo úlohu. Danou informaci si ověřit z různých zdrojů, vytvořit si

vlastní názor a ten interpretovat a obhájit.

Jaký máte názor na školní maturity?

Co člověk, to názor. Maturitní zkouška by měla být náročná na dovednosti a znalosti studentů. Jen si nemyslím, že maturita z matematiky pro studenta gymnázia by měla být stejná jako pro studenta

Atletický čtyřboj	Perfektní akce
Běh pro Afriku	Perfektní akce
Vánoční koncert	Dobrá akce, ale je co zlepšit
Akademie	Perfektní akce
Vítání primánů	Dobrá akce, ale je co zlepšit
Pasování	Dobrá akce, ale je co zlepšit
Poslední zvonění	Dobrá akce, ale je co zlepšit

foto:

například zdravotní školy. Ten by měl prokázat své kompetence spíše v jiném předmětu či oboru.

Vzkázala byste něco pořadatelům akcí?

Je dobře, že chcete něco dělat a děláte to. Díky.

Jan Kalina VII

Jazykový kurz v Madridu

Dne 29. 11. jsme v ranních hodinách odletěli do Frankfurtu. Říkáte si, proč Frankfurt? Vždyť máme namířeno o hodně dále – do srdce Španělska – do Madridu, nabízí se vám velice jednoduché vysvětlení: přestupy; pro mnohé z nás byl let něco jako zkouškou dospělosti, protože to byl pro většinu první let a ještě ke všemu tolikrát!

Vše jsme zvládli na jedničku, a tak jsme se mohli vydat v doprovodu paní profesorky Ilony Němcové do cíle. Do Madridu jsme dorazili v dopoledních hodinách a ihned jsme se šli seznámit s našimi

novými rodinami. Španělé jsou velice pohostinní, hodní, milí, přátelští a hlavně velice upovídaní.

V pondělí na nás čekal další úkol – jazyková škola. Všichni jsme měli alespoň trochu strach z nového a neznámého prostředí. Ale opět jsme vše bravurně zvládli. Výuka byla založena především na konverzaci. Naučili jsme se mnoho nových frází, obohatili jsme si naši slovní zásobu a co je hlavní – využili jsme španělštinu v praxi, ať už v restauraci, v obchodech, nebo při zeptání se na cestu. (Oblast Madridu je opravdu velmi rozsáhlá.)

foto: Anežka Fousková

Jelikož jsme tu byli před vánočními svátky, měli jsme možnost navštívit španělské vánoční trhy. Všechno je jiné. Španělé nezdobí stromčky, staví betlémy a kupují si do nich „kakáče“. V Madridu bylo v období adventu teplo kolem

20°C a španělské cukroví nemá konkurenci!

V dalších dnech jsme poznávali krásy hlavního města. Viděli jsme například Museo del Prado, Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, památník ve stanici Atocha, Park Retiro, navštívili jsme také náměstí Plaza de España, Puerta del Sol a nás, slečny, nejvíce nadchla hlavní třída se spoustou obchodů – Gran Vía.

Jsmo moc rádi, že jsme si mohli doplnit slovní zásobu, komunikovat přímo se Španěly a poznat jejich typický všední den.

Lucie Richterová, II. A

Vídeň téměř živě

V neděli 13.12. vyrazilo v rámci Výzvy 56 deset nadšených němčinářů na týdenní jazykový pobyt do Vídně. České dráhy se předvedly ve vši parádě, a tak jsme dle plánu vystoupili úplně přesně načas na vídeňském hlavním nádraží. Zvládli jsme i cestu metrem a ubytovali se.

Zlatým hřebem večera ovšem byla opulentní večeře v nedaleké restauraci, tři chody ve velmi přátelském prostředí předčily naše očekávání.

První dojmy:

1. Všechno je dokonalé, ať žije Evropská unie, která to platí.
2. Rakušanům se dá rozumět. Zaznamenali jsme první pokusy o konverzaci. (Die Suppe hat mir gut geschmeckt.)
3. Slova dne jsou Kürbis a Waffeln.

V pondělí dopoledne jsme viděli část Wiener Ringu, Hofburg, Stephansplatz a Stephansdom, třídu Graben, Theresienplatz s zatím asi nejhezčím vánočním trhem a pak dojít kolem Opery na oběd (mimochodem zase o třech chodech). A po něm přišlo to největší uskalí - jazyková škola. Někteří dokonce venku navrhovali, že dovnitř nepůjdeme!

Nakonec tak zle nebylo, 90 minut uběhlo jako voda. Škola působila profesionálně, dostali jsme různé materiály - vzdělávací i propagační a zapůjčili nám učebnice. Text o horolezectví někteří zvládli snadno, jiným dal kapku zabrat. Ale přežili jsme, plní

foto: kol.

očekávání šťastných zítřků.

Nové poznatky:

1. Večeřová restaurace vede nad obědovou, ale rozhodně si není na střezovat.
2. Konverzovat se dá s kdekým, i když ten mladík v metru měl fakt dost.
3. Vztahuje se naše pojistka i na úraz na skateboardu? A na kousnutí koněm?
4. Vánoční stromček může stát i 350 €!

Mrtvé úterý

Vstávali jsme o půl hodiny dříve. Nikdo z toho nebyl nadšený, všichni byli úplně mrtví. Dopoledne jsme měli jasný cíl - Prater. Po cestě jsme si prohlédli kostel na Mexiko-Platz a došli jsme až k Dunaji. Původně jsme si chtěli vyfotit UNO City i s řekou, ale byla mlha a mrtvo. Dorazili jsme do Prateru. Váhali jsme nad tím, jestli se svézt na Wiener Riesenrad, ale mlha i cena nás odradily. Rozhodli jsme se, že si tedy projdeme Prater, ale po pár minutách jsme zjistili, že je i zde úplně mrtvo. Dlouho jsme se nezdřeli a pokračovali jsme směrem Hundertwasserhaus, pořídili jsme pár fotek a autobusem jsme úplně mrtví došli na oběd. Po škole jsme zamířili zpět na ubytování. Cestu jsme si zpeštili procházkou v zahradách Belvederu.

V naší večeřové restauraci, kde jsme měli oběd, jsme dostali extra velký sachr dort jako pozornost podniků, ale za to nás v naší obědové restauraci, kde jsme večeřeli, moc nenasytili. Jsme rozežraní a hladý mrtví.

Po večeři jsme se ještě projeli tramvají a obdivovali jsme noční Vídeň, která rozhodně mrtvá nebyla.

Ve čtvrtek ráno jsme se vydali na Schönbrunn. Tam jsme si prohlédli některé z komnat Sissi, císaře Františka Josefa I. či Marie Terezie.

V pozdějších hodinách jsme si prošli Dolní Belveder s výstavou Klimt, Kokoschka, Schiele: Ženy. Nejdříve nám tato výstava pomáhala s představou o moderním umění. Ovšem když jsme se dostali do oddělení, kde malíři vystavovali obrazy žen, na kterých bylo vidět vše v polohách, které ukazovaly ještě více, pochopili jsme, že tato expozice už pro nás není přínosná. Následně jsme si prohlédli abstraktní moderní umění Hanse Bischofshoffena.

Ve škole jsme četli německou detektivku Das Gold und die alte Dame.

Fakta dne:

1. I pytlíky napuštěné vodou se dají považovat za moderní umění.
2. Na rakouských demonstracích platí pravidlo: Kolik demonstrantů, tolik policistů hlídacích demonstraci.
3. Neposlouchejte učitele, když říkají, že si nemáte brát deštníky, a stránky o počasí,

když tvrdí, že bude hezky.

Pátek byl neobyčejně dlouhý. Ranní cíl byl jasný: Primark. A tak jsme se dopoledne hrnuli až na jižní periferii Vídně, abychom strávili dvě hodiny ve vysněném nákupním středisku.

Poslední školní den pak taky uběhl velmi rychle. Shrek v němčině byl mimořádný zážitek.

Věděli jsme ale, že jsme ještě nesplnili jeden cíl, neviděli jsme dosud Klimtův Polibek. Proto jsme od školy rychle proběhli přes botanickou zahradu a těsně před uzavřením jejich bran dorazili zkratkou k Hornímu Belvederu, kde se mimo jiné nachází sbírka děl Gustava Klimta. Polibek zrovna blokovala skupina Japonců, ale my jsme si hodně přišli na své u jeho repliky, kde se smělo fotit.

Po večeři jsme se zkrášlili na vánoční párty naší jazykovky. Zazpívali jsme si pár německých koledí a hlavně jsme dostali certifikáty o absolvování kurzu, ale protože se tam moc nedělo, zkusili jsme si ještě před slíbeným kurzem vídeňského valčíku zatančit sami a pak jsme prchli.

Vídeň a její skvosty jsme prozkoumali opravdu důkladně a i ta němčina se snad zaryla někde pod kůži. Každopádně to byla mimořádná příležitost a my jen doufáme, že se bude někdy opakovat.

Mgr. Hana Davidková; Karolína Helemiková, Šárka Lísková z kvarty

Studentská rada

Program studentské rady ze dne 9. 2. 2016

Letošní akademie proběhne 29. 6. 2016 od 10:00 pro Gymnázium, od 16:00 pro veřejnost. Téma akademie je "Cesta kolem světa", hlavní muzikál bude inspirován filmem High School Musical, ovšem pouze inspirován, děj bude ve stylu GJP Mělník. Generální zkouška proběhne 28. 6. a do konce března je třeba dát vědět o plánovaných vystoupeních organizačnímu týmu (minimálně oznámení, zda-li bude třída vystupovat).

Všichni, kteří se chtějí akademie účastnit, se mají hlásit Anežce Fouskové z II.A nebo Lucce Procházkové ze septimy. Zájem je především o taneční či divadelní čísla. Vítání jsou také fotografování či kameramani, kteří by akademii zaznamenali! Samozřejmě je zájem i o všechny, kdo by měli zájem pomáhat s organizací! I vy, se hlase u Anežky nebo Lucky.

Charitativní akce Běh pro Afriku proběhne 28. 4. 2016 opět v parku za Tescem. Chystá se informační beseda pro studenty primy, sekundy, prvního a druhého ročníku, kteří ještě nevědí, o co jde. Zájemci, kteří chtějí pomáhat, se přihlásí u paní profesorky Dvořákové (cca 10 - 15 lidí), u níž se také dozvíte bližší informace o celé akci. Dalším informačním zdrojem je také Lali Diopová z oktávy.

Bufet je předán novému vlastníkovi, který jej bude spravovat minimálně do konce června.

Projekt DofE se ruší kvůli nedostatečnému zájmu ze strany studentů.

Byl avizován další pyžamový den! Tentokrát pravděpodobně proběhne 1. 4. 2016, ohledně bližších detailů se bude jednat na příštím zasedání Studentské rady. Jakékoli návrhy hlaste svým zástupcům studentské rady.

V rámci propagace školního časopisu se vytváří návrhy plakátů. Jakékoliv návrhy nejen ohledně plakátů můžete posílat na email Palachovin, na facebookovou stránku nebo jednotlivým členům redakce.

Záchody v zeleném křídle budovy by měly být hotovy, momentálně čekáme na kolaudaci, která bude snad co nejdříve.

Dále zazněly stížnosti ohledně absence mýdel a nefukčních vysoušečů rukou na záchodech.

Poslední věc: Hlasujte pro naše gymnázium v anketě Gymplroku! Kraj na to bere ohled, když se dobře umístíme, naši škole to pomůže!

autor článku:
TOMÁŠ VNUK
třída III.B

Naše redakce

Toto číslo pro vás připravili:

Lucie Čelikovská, septima
paní profesorka Davidková
Karolína Helemiková, kvarta
Jan Kalina, septima
Lucie Klučinová, III.A,
zástupce šéfredaktora
Barbora Kubů, septima
Karolína Kubů, septima, hlavní korektor
Šimon Kuchyňka, sekunda
Šárka Lísková, kvarta
Aneta Martinová, oktáva
Adéla Mikšíková, sekunda
Martin Nejedlý, oktáva
Vítek Novotný, sekunda
Lucie Procházková, septima, šéfredaktor
Lucie Richterová, II.A
Mariana Tauchmanová, septima
Barbora Vlasáková, septima
Tomáš Vnuk, III.B

Děkujeme paní profesorce Drápalové za její pomoc.

Veškeré podněty a nápady zasílejte na náš email: palachoviny@gmail.com nebo na naší FB stránku - Palachoviny!

Soutěž s Karlem IV.

Jak dobře znáš jednu z nejvýznamějších postav české historie?

Ahoj! Palachoviny vám přináší něco speciálního! Při příležitosti 700. výročí narození Karla IV. jsme se rozhodli přinést Vám soutěž o tomto zajímavém panovníkovi.

V následujících třech číslech, která do konce školního roku vyjdou, zveřejníme vždy 4 otázky týkající se Karla IV.

Vyplněné kupony s otázkami vystřihujte a vložte do speciálně označené krabice ve studovně anebo noste do učebny dějepisu!

Tři vylosovaní šťastlivci se správnými odpověďmi dostanou zajímavé ceny!

Hodně štěstí!

Redakce Palachovin!

Jméno a třída:

1. Jakým jménem byl po narození pokřtěn Karel IV.?

.....
2. Do které země byl Karel IV. vyslán ve věku sedmi let na výchovu?

.....
3. Jak se křestním jménem jmenovala manželka Karla IV., která údajně vynikala mimořádnou fyzickou silou?

.....
4. Na co zemřel Karel IV.?

Soutěžní kupon č. 1

Jan Kalina a Lucie Procházková
VII